

at der ikke er nogen andre lande, der sætter spørgsmålstejn ved de danske forbehold, og at det er op til det danske Folketing og til den danske befolkning at tage stilling til, hvor længe de forbehold skal være gældende. Og så er debatten jo sådan set afsluttet. Men her kan vi ikke afslutte den, hvis det er sådan, at vi ønsker at tage fat i de spørgsmål, der skal tages fat på, hvis vi skal kunne forberede EU til udvidelsen, og derfor bliver de områder, som er omfattet af forbeholdene, selvfølgelig også noget, vi kommer til at behandle på den kommende regeringskonference.

Jeg ser meget gerne, at vi på den kommende regeringskonference kunne få spørgsmålet om unionsborgerskab præciseret mere i selve traktaten. Vi fik jo Birmingham-erklæringen, der sagde, at unionsborgerskabet ikke på nogen måde kan udkonkurrere statsborgerskabet; men skulle det nu lykkes for os i forbindelse med regeringskonferencen – også fordi vi ikke lader os isolere fra dansk side – at få det ind i Traktaten, er det da en styrkelse af det forbehold, og derfor skal den danske regering ikke være i den situation, at den isolerer sig, når de spørgsmål bliver diskuteret.

Det andet område, som jeg også mener er vigtigt, og som vi må forholde os til, er hele spørgsmålet om det retlige og det indre samarbejde. Uanset vores forbehold foregår der altså en diskussion på europæisk plan om, hvordan det kan effektiviseres. Hvordan kan det sikres, at vi bliver bedre i stand til at kæmpe mod grænseoverskridende kriminalitet, og hvordan kan det sikres, at der kommer tilstrækkelig parlamentarisk kontrol med de ting, vi vedtager? Den diskussion kommer vi ikke uden om, selv om vi har et forbehold, og derfor bør den danske regering ikke bringes i den situation, at den bliver isoleret på det område.

Det sidste område, jeg vil nævne, og som jeg også mener er af overordentlig stor betydning for Danmark – uanset hvordan vi stiller os til vores senere medvirken i det – er spørgsmålet om det forsvarspolitiske samarbejde. Vi kan da ikke være fuldstændig ligeglade med, hvordan de andre lande beslutter sig for, at WEU skal fungere i forhold til EU-dimensionen. Det er da i vores interesse, og vi ved, at der er forskellige strømninger. Vi ved, at den britiske regering har den holdning, at WEU under ingen omstændigheder, heller ikke i fremtiden, må integreres i EU. Vi ved, at andre regeringer har den modsatte opfattelse, og derfor er det da vigtigt, at den

danske regering med Folketingets opbakning får mulighed for at gå ind i disse diskussioner og påvirke dem, så det slutresultat, der kommer ud af dem, også varetager vores sikkerhedspolitiske interesser. Sikkerhedspolitisk er vi jo knyttet til de andre lande bl.a. via vores NATO-medlemskab.

Det er altså de områder, hvor hele denne diskussion om forbehold/ikkeforbehold er fuldstændig ligegyldig, kan man sige. Skal Danmarks interesser varetages i Europa, skal den danske regering nemlig have mulighed for at gå ind og påvirke de endelige slutresultater.

Jeg har aldrig lagt skjul på, og Det Konservative Folkeparti har heller aldrig lagt skjul på, at vi ønsker, at vi kan få nogle resultater, som fører fremad, som kan medføre udvidelser, og som medfører, at vi på det forsvarspolitiske område ikke kommer i en situation, der svækker NATO osv. Det er nogle af de mål, vi har, og vi tror og håber, at vi bl.a. via en aktiv dansk deltagelse vil kunne påvirke tingene i den rigtige retning. Vi tror også på, at hvis det lykkes, er vi i en situation, hvor den danske befolkning meget gerne vil have lov til at tage stilling til, i hvilken udstrækning Danmark skal deltage, om Danmark skal være fuldgældigt medlem på alle områderne.

Og her har vi givet den danske befolkning et løfte. Da vi i sin tid sagde ja til det nationale kompromis, var det med det løfte, at det kun kan ændres via den danske befolkning. Men sker der nogle substansændringer på regeringskonferencen, som peger i den rigtige retning, har vi også den opfattelse, at vi vil leve op til løftet til den danske befolkning. Det render vi aldrig fra, og derfor skal den danske befolkning have mulighed for via en folkeafstemning at tage stilling til slutresultatet. Det er Det Konservative Folkepartis holdning, og jeg håber, at vi fremover vil prøve at få løftet denne debat op på et niveau, hvor vi interesserer os lidt mere for, hvad der foregår uden for vores egen andedam, og prøver at koncentrere os om, hvordan Europa skal fungere ind i det næste årtusinde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er utroligt, at fru Charlotte Antonsen nu igen kan rejse spørgsmålet om, hvorfor Enhedslisten stemte imod Sveriges optagelse. Det gjorde vi heller ikke, men vi stemte imod en traktat, hvor man sammenkædede optagelsen med spørgsmålet om stemmereglerne i EU. Så enkelt er det.